

"মৰমৰ সন্তানসকল – পতিতৰ পৰা পাবল কৰি তোলাঁতা পিতাৰ প্ৰতি তোমালোকৰ বহুত স্নেহ থকা উচিত, ৰাতিপুৱা উঠি প্ৰথমে ক'বা - শিৱবাবা গুড মৰ্ণিং (সুপ্ৰভাত)"

প্ৰশ্ন: একুৰেট (নিখুঁতকৈ) স্মৰণ কৰিবলৈ কোনকেইটা ধাৰণাৰ প্ৰয়োজন? একুৰেট স্মৰণ কৰোঁতাসকলৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: একুৰেট স্মৰণ কৰিবলৈ ধৈৰ্যতা, গম্ভীৰতা আৰু বোধ শক্তিৰ প্ৰয়োজন। এই ধাৰণাৰ আধাৰত যিসকলে স্মৰণ কৰে তেওঁলোকৰ স্মৃতি, স্মৃতিৰ লগত মিলে আৰু পিতাৰ কাৰেণ্ট (শক্তি) আহিবলৈ ধৰে। সেই কাৰেণ্টৰ দ্বাৰা আয়ুস বাঢ়িব, স্বাস্থ্যৱান হৈ গৈ থাকিব। অন্তৰ একেবাৰে শীতল হৈ যাব, আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল ততত্ৰম অৰ্থাৎ তোমালোক আত্মাসকলো শান্ত স্বৰূপ হোৱা। তোমালোক সকলো আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছেই শান্তি। শান্তিধামৰ পৰা আকৌ ইয়ালৈ আহি টকী হোৱা (বাণীলৈ আহা)। এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰ তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ পোৱা। আত্মা সৰু-ডাঙৰ নহয়। শৰীৰ সৰু-ডাঙৰ হয়। পিতাই কয় – মইতো শৰীৰধাৰী নহয়। মই সন্তানসকলক সন্মুখত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহিবলগীয়া হয়। যেনেকৈ পিতা থাকে, তেওঁৰ দ্বাৰা সন্তানৰ জন্ম হয়, তেতিয়া সেই সন্তানে এনেকৈ নকয় যে মই পৰমধামৰ পৰা জন্ম লৈ মাতা-পিতাক লগ কৰিবলৈ আহিছোঁ। কোনোবা নতুন আত্মা কাৰোবাৰ শৰীৰত আহিলেও, নতুবা কোনো পুৰণা আত্মা কাৰোবাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলেও এনেকৈ নকয় যে মাতা-পিতাক লগ কৰিবলৈ আহিছোঁ। তেওঁলোকে অটোমেটিকেলি (আপোনাআপুনি) মাতা-পিতাক লগ পাই যায়। ইয়াত এয়া হৈছে নতুন কথা। পিতাই কয় – মই পৰমধামৰ পৰা আহি তোমালোক সন্তানসকলৰ সন্মুখত উপস্থিত হৈছোঁ। সন্তানসকলক পুনৰাই জ্ঞান দিওঁ কিয়নো মই হৈছো নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ), জ্ঞানৰ সাগৰ... মই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহোঁ, ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহোঁ। ৰাজযোগ শিকাওঁতা ভগৱানেই হয়। কৃষ্ণৰ আত্মাৰ এইটো ঈশ্বৰীয় ভূমিকা নাই। প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা নিজৰ। ঈশ্বৰৰ ভূমিকা নিজৰ। সেয়েহে পিতাই বুজায় – মৰমৰ সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। নিজকে এনেকৈ ভাবিলে কিমান ভাল লাগে। আমি কি আছিলো! এতিয়া কি হৈ গ'লো!

এই নাটকখন কিমান আচৰিত ধৰণে ৰচি থোৱা আছে এয়াও তোমালোকে এতিয়া বুজোৱা। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ, কেৱল ইমানখিনি স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়াও দূচ হৈ যায় যে আমি সত্যযুগলৈ যাবলগীয়া হওঁ। এতিয়া সংগমযুগত আছো, পুনৰ নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে সেইবাবে পাবলতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব। অন্তৰ বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। হেৰ'! বেহদৰ পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক সতোপ্ৰধান হৈ যাবা। বিশ্বৰ মালিক হৈ যাবা। পিতাই সন্তানসকলক কিমান মৰম কৰে। এনেকুৱা নহয় যে কেৱল শিক্ষকৰূপে পঢ়াই ঘৰলৈ গুচি যায়। তেওঁতো পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। তোমালোকক পঢ়ায়ো। স্মৃতিৰ যাত্ৰাও শিকায়।

এনেকুৱা বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলাঁতা, পতিতৰ পৰা পাবল কৰি তোলাঁতা পিতাৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ থকা উচিত। ৰাতিপুৱা উঠিয়েই প্ৰথমতে শিৱবাবাক গুড মৰ্ণিং বুলি কোৱা উচিত। গুড মৰ্ণিং অৰ্থাৎ স্মৰণ কৰিলে বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। সন্তানসকলে নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে – আমি ৰাতিপুৱা উঠি বেহদৰ পিতাক কিমান স্মৰণ কৰোঁ? মনুষ্যই ভক্তিও ৰাতিপুৱা নকৰে জানো! ভক্তি কিমান স্নেহেৰে কৰে। কিন্তু বাবাই জানে কিছুমান সন্তানে আন্তৰিক স্নেহেৰে স্মৰণ নকৰে। ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক গুড মৰ্ণিং কৰা, জ্ঞানৰ চিন্তনত থকা তেতিয়া আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। পিতাক গুড মৰ্ণিং নকৰিলে পাপৰ বোজা কেনেকৈ আঁতৰিব। মুখ্য হৈছেই স্মৰণ, ইয়াৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যতৰ বাবে তোমালোকৰ বহুত শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন হয়। কল্প-কল্পান্তৰলৈ এই উপাৰ্জন কামত আহিব। বহুত ধৈৰ্য, গম্ভীৰতা, বোধ শক্তিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। মোটা হিচাপত (ওপৰে ওপৰে) হয়তো কৰি এনেকৈ কৈ দিয়ে যে মই বাবাক বহুত স্মৰণ কৰোঁ কিন্তু একুৰেট স্মৰণ কৰিবলৈ যত্নৰ প্ৰয়োজন। যিসকলে পিতাক বেছিকৈ স্মৰণ কৰে তেওঁলোকে বেছি কাৰেণ্ট পায় কিয়নো স্মৃতিৰ বিনিময়ত স্মৃতি পোৱা যায়। যোগ আৰু জ্ঞান দুটা বস্তু। যোগৰ চাবজেক্ট (বিষয়) বেলেগ, বহুত গভীৰ চাবজেক্ট। যোগৰ দ্বাৰাহে আত্মা সতোপ্ৰধান হয়। স্মৰণ নকৰাকৈ সতোপ্ৰধান হোৱা, অসম্ভৱ হয়। যথা ৰীতি স্নেহেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া অটোমেটিকেলি কাৰেণ্ট পাবা, হেল্দি (স্বাস্থ্যৱান) হৈ যাব। কাৰেণ্টৰ দ্বাৰা আয়ুও বাঢ়ে। সন্তানসকলে স্মৰণ কৰিলে

বাবায়ে চৰ্চলাইট দিয়ে। পিতাই কিমান ডাঙৰ শ্ৰেষ্ঠ খাজনা (সম্পত্তি) তোমালোক সন্তানসকলক দিয়ে।

মৰমৰ সন্তানসকলে এইটো দৃঢ়ভাৱে স্মৃতিত ৰাখিব লাগে, শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। শিৱবাবা পতিত-পাৱন হয়। সংগতি দাতাও হয়। সংগতি মানে স্বৰ্গৰ ৰাজ্য দিয়ে। বাবা কিমান মিঠা (মধুৰ)। কিমান স্নেহেৰে সন্তানসকলক বহি পঢ়ায়। পিতা, দাদা (ব্ৰহ্মা)ৰ দ্বাৰা আমাক পঢ়ায়। বাবা কিমান মিঠা। কিমান মৰম কৰে। কোনো কষ্ট নিদিয়। কেৱল কয় – মোক স্মৰণ কৰা আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰা। পিতাৰ স্মৃতিত অন্তৰ একেবাৰে শীতল হৈ যাব লাগে। এজন পিতাৰ স্মৃতিয়ে ব্যাকুল কৰি তোলা উচিত কিয়নো পিতাৰ পৰা কিমান শ্ৰেষ্ঠ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। নিজকে চাব লাগে মোৰ পিতাৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ আছে? মোৰ দৈৱীগুণ কিমানলৈকে আছে? কিয়নো তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ আছে। যিমনে যোগত থাকিবা সিমনে কাঁইটৰ পৰা ফুল, সতোপ্ৰধান হৈ যাব। ফুল হৈ গ’লে তেতিয়া ইয়াত থাকিব নোৱাৰিবা। ফুলৰ বাগিচা হৈছে স্বৰ্গ। যিসকলে বহুত কাঁইটক ফুল কৰি গঢ়ি তোলে তেওঁলোককহে সঁচা সুগন্ধি ফুল বুলি কোৱা হ’ব। কেতিয়াও কাকো কাঁইট হৈ নিবিল্কে। ক্ৰোধো ডাঙৰ কাঁইট, বহুতকে দুখ দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কাঁইটৰ জগতৰ পৰা একামৰীয়া হৈ আহি গৈছা, তোমালোক এতিয়া সংগমত আছে। যেনেকৈ মালীয়ে ফুলবোৰক বেলেগ পাত্ৰত উলিয়াই ৰাখে তেনেকৈ তোমালোক ফুলবোৰকো সংগমযুগী পাত্ৰত বেলেগে ৰখা হৈছে। পাছত তোমালোক ফুলবোৰ স্বৰ্গলৈ গুচি যাবা, কলিয়ুগী কাঁইটবোৰ ভস্ম হৈ যাব।

মৰমৰ সন্তানসকলে জানে – পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা আমি অবিনাশী উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰোঁ। যিসকল সঁচা সন্তান, যিসকলৰ বাপদাদাৰ প্ৰতি পুৰা স্নেহ আছে তেওঁলোক বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। আমি বিশ্বৰ মালিক হ’ম। হয়, পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাহে বিশ্বৰ মালিক হোৱা যায়, কেৱল ক’লেই নহয়। যিসকল অনন্য সন্তান তেওঁলোকৰ সদায় এইটো স্মৃতিত থাকে যে আমি নিজৰ বাবে পুনৰাই সেই সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপন কৰি আছোঁ। পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, যিমনে তোমালোকে বহুতৰে কল্যাণ কৰিবা সিমনে তোমালোকে প্ৰতিদান পাব। বহুতকে ৰাস্তা দেখুৱালে তেতিয়া বহুতৰে আশীৰ্বাদ পাব। জ্ঞান ৰত্নেৰে আঁচল ভৰপূৰ কৰি আকৌ দান কৰিব লাগে। জ্ঞানৰ সাগৰে তোমালোকক থালি ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। যিসকলে আকৌ দান কৰে তেওঁলোক সকলোৰে প্ৰিয় হয়। সন্তানসকলৰ অন্তৰ কিমান আনন্দিত হৈ থকা উচিত। যিসকল চেম্বুল (সুবুদ্ধিপূৰ্ণ) সন্তান হ’ব তেওঁলোকেতো ক’ব – মই পিতাৰ পৰা পুৰা উত্তৰাধিকাৰ ল’ম, একদম উবুৰি খাই পৰিব। পিতাৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ থাকিব কিয়নো প্ৰাণ দান দিওঁতা পিতাক পাইছোঁ। জ্ঞানৰ বৰদান এনেকৈ দিয়ে যাৰ দ্বাৰা আমি কিহ’ৰ পৰা কি হৈ যাওঁ। ইনচালভেন্ট (গৰীৱ)ৰ পৰা চালভেন্ট (ধনৱান) হৈ যাওঁ, ইমানেই ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। যিমনে পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমনে স্নেহ থাকিব, আকৰ্ষণ হ’ব। বেজি চাফা হ’লে তেতিয়া চুম্বকৰ ফালে আকৰ্ষিত হৈ নাযায় জানো। পিতাৰ স্মৃতিৰে বিকাৰৰ লেপ আঁতৰি গৈ থাকিব। এজন পিতাৰ বাহিৰে যাতে আন কোনো স্মৃতি নাই। যেনেকৈ স্ত্ৰীৰ পতিৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ থাকে। তোমালোকো বাগদান হোৱা নাই জানো। বাগদানৰ কম আনন্দ হয় জানো? শিৱবাবাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল তোমালোকৰ মোৰ সৈতে বাগদান হৈছে, ব্ৰহ্মাৰ লগত হোৱা নাই। বাগদান দৃঢ় হৈ গ’ল গতিকে তেওঁৰেই স্মৃতিয়ে ব্যাকুল কৰি তোলা উচিত।

পিতাই বুজায় – মৰমৰ সন্তানসকল গাফিলতি নকৰিবা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা, লাইট হাউচ (প্ৰকাশ কুঞ্জ) হোৱা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱাৰ প্ৰেক্টছ (অভ্যাস) ভালকৈ হৈ গ’লে তেতিয়া তোমালোক যেন জ্ঞানৰ সাগৰ হৈ যাব। যেনেকৈ ষ্টুডেণ্টে (বিদ্যার্থীয়ে) পঢ়ি টিচাৰ (শিক্ষক) হৈ নাযায় জানো। তোমালোকৰ ধান্দাই হৈছে এইটো। সকলোকে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলা তেতিয়াহে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা-ৰাণী হ’ব। সেইবাবে বাবাই সদায় সন্তানসকলক সোধে – স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ বহিছানে? পিতাও স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নহয় জানো। তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলক উভতাই লৈ যাবলৈ পিতা আহিছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ অবিহনে ময়ো যেন অধীৰ হৈ থাকোঁ। যেতিয়া সময় হয় তেতিয়া অধীৰ হৈ যাওঁ। বচ, এতিয়া যাওঁ, সন্তানসকলে বহুত মিনতি কৰি আছে, বহুত দুখী হৈ আছে। দয়া উপজে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ঘৰলৈ যাব লাগে। পুনৰ তাৰ পৰা তোমালোকে নিজেই সুখধামলৈ গুচি আহিবা। তাত মই তোমালোকৰ সংগী নহওঁ। নিজৰ অৱস্থা অনুসৰি তোমালোক আত্মা গুচি আহিবা।

তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো নিচা থকা উচিত – আমি আত্মিক ইউনিভাৰ্ছিটিত (বিশ্ব বিদ্যালয়ত) পঢ়ি আছো। আমি গডলী ষ্টুডেণ্ট (ঈশ্বৰীয় বিদ্যার্থী) হওঁ। আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা অথবা বিশ্বৰ মালিক হ’বলৈ পঢ়ি আছো। ইয়াৰ আধাৰত আমি গোটেই মিনিষ্ট্ৰী (দপ্তৰ) পাছ কৰোঁ। হেল্থৰ এজুকেচনো (স্বাস্থ্যৰ শিক্ষা) পঢ়োঁ, কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) শুধৰণিৰ জ্ঞানো পঢ়োঁ। হেল্থ (স্বাস্থ্য) মিনিষ্ট্ৰী, ফুড (খাদ্য) মিনিষ্ট্ৰী, লেও (খনি) মিনিষ্ট্ৰী, বিল্ডিং (নিৰ্মাণ) মিনিষ্ট্ৰী সকলো

ইয়াত আহি যায়।

মৰমৰ সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজায় - যেতিয়া কোনো সভাত ভাষণ কৰা বা কাৰোবাক বুজোৱা তেতিয়া বাৰে বাৰে কোৱা - নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পৰমপিতা পৰামাত্মাক স্মৰণ কৰা। এই স্মৰণৰ দ্বাৰাই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। তোমালোক পাৱন হৈ যাবা। বাৰে বাৰে এয়া স্মৰণ কৰিব লাগে। কিন্তু এনেকৈ তোমালোকে তেতিয়াহে ক'ব পাৰিবা যেতিয়া নিজে স্মৃতিত থাকিবা। এই কথাটোত সন্তানসকল বহুৰ কমযোৰ হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ আন্তৰিক আনন্দ থাকিব, স্মৃতিত থাকিলেহে তেতিয়া আনক বুজালে প্ৰভাৱিত হ'ব। তোমালোকে বহুত বেছি কথা-বাৰ্তা কৰা অনুচিত। আত্মা-অভিমানী হৈ অলপো যদি বুজোৱা তেতিয়া তীৰো লাগিব। পিতাই কয় - সন্তানসকল হোৱাতো হৈ গ'ল। এতিয়া প্ৰথমতে নিজকে শুধৰোৱা। নিজে স্মৰণ নকৰিলে, আনক কৈ থাকিলে, তেনেকুৱা ঠগবাজি নচলিব। অন্তৰে থাই থাকিব। পিতাৰ প্ৰতি পুৰা স্নেহ নাথাকিলে তেতিয়া শ্ৰীমতত নচলে। বেহদৰ পিতাৰ নিচিনাকৈ আন কোনেও শিক্ষা দিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিক পাহৰি যোৱা। অন্তিমততো এই সকলো পাহৰিবই লাগিব। বুদ্ধি নিজৰ শান্তিধাম আৰু সুখধামত লাগি যায়। পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি পিতাৰ ওচৰলৈ গুচি যাব লাগে। পতিত আত্মাতো যাব নোৱাৰে। সেইখন হৈছেই পাবন আত্মাসকলৰ ঘৰ। এই শৰীৰ 5 তত্বৰে গঠিত হৈছে। সেয়েহে 5 তত্বই ইয়াতে থাকিবলৈ আকৰ্ষিত কৰে কিয়নো আত্মাই যেন এয়া সম্পত্তি লৈ লৈছে, সেয়েহে শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ হৈ গৈছে। এতিয়া ইয়াৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। তাতো এই 5 তত্ব নাথাকে। সত্যযুগততো শৰীৰ যোগবলেৰে গঢ় লয়। সত্যপ্ৰধান প্ৰকৃতি হয়, সেইবাবে আকৰ্ষিত নকৰে। দুখ নহয়। এয়া বুজিবলগীয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। ইয়াত 5 তত্বৰ বলে আত্মাক আকৰ্ষিত কৰে, সেইবাবে অন্তৰে শৰীৰ এৰিবলৈ নিবিচাৰে। নহ'লেতো শৰীৰ এৰিলে আৰু বেছিহে আনন্দিত হোৱা উচিত। পাৱন হৈ শৰীৰ এনেকৈ এৰিব যেনেকৈ মাখনৰ পৰা চুলি আঁতৰোৱা হয়। সেয়েহে শৰীৰৰ পৰা, সকলো বস্তুৰ পৰা মমত্ব একেবাৰে আঁতৰাই দিব লাগে, ইয়াৰ লগত আমাৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। বচ, আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এইখন সৃষ্টিৰ পৰা নিজৰ বেগ বেগেজ (টোলি-টোপোলা) বান্ধি আগতেই পঠাই দিছো। লগততো যাব নোৱাৰে। বাকী আত্মাসকল যাব লাগিব। শৰীৰো ইয়াতে এৰি দিছো। বাবাই নতুন শৰীৰৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দিছে। হীৰা-মুকুতাৰ মহল পাই যাম। এনেকুৱা সুখধামলৈ যাবলৈ কিমান যত্ন কৰা উচিত। ভাগৰি যোৱা অনুচিত। দিনে-ৰাতিয়ে বহুত উপাৰ্জন কৰিব লাগে, সেইবাবে বাবাই কয় - নিদ্ৰাজিৎ সন্তানসকল মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা আৰু বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা। নাটকৰ ৰহস্য বুদ্ধিত ৰাখিলে বুদ্ধি একেবাৰে শীতল হৈ যায়। যিসকল মহাৰথী সন্তান হ'ব তেওঁলোক কেতিয়াও অস্থিৰ নহ'ব। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া তেওঁ চম্ভালিবও।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰাই শান্তিৰ দান দিয়ে। তোমালোকেও শান্তিৰ দান দিব লাগে। তোমালোকৰ এয়া বেহদৰ শান্তি অৰ্থাৎ যোগবলে আনকো একেবাৰে শান্ত কৰি দিব। তৎক্ষণাৎ গম পোৱা যাব, এওঁ আমাৰ ঘৰৰ হয় নে নহয়। আত্মা তৎক্ষণাৎ আকৰ্ষিত হ'ব - এয়া আমাৰ বাবা। নাৰ্তো (ইচ্ছা-অনিচ্ছা) চাবলগীয়া হয়। পিতাৰ স্মৃতিত থাকি চোৱা - এই আত্মাটি আমাৰ কুলৰ হয়নে। যদি হয় তেতিয়া একদম শান্ত হৈ যাব। যিসকল এই কুলৰ হ'ব তেওঁলোকেই এই কথাবোৰত ৰস পাব। সন্তানসকলে স্মৰণ কৰে - তেতিয়া পিতায়ো স্নেহ কৰে। আত্মাক স্নেহ কৰা হয়। এয়াও জানে - যিসকলে বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেই বেছিকৈ পঢ়িব। তেওঁলোকৰ চেহেৰা দ্বাৰা গম পোৱা যাব যে পিতাৰ প্ৰতি কিমান স্নেহ আছে। আত্মাই পিতাক চায়। পিতাই আমাক আত্মাসকলক পঢ়াই আছে। পিতায়ো বুজে - মই ইমান সূক্ষ্ম বিন্দু স্বৰূপ আত্মাক পঢ়াওঁ। আগলৈ তোমালোকৰ এইটো অৱস্থা হৈ যাব। বুজি পাবা - আমি ভাই ভাইক পঢ়াওঁ। চেহেৰা ভগ্নীৰ হোৱা সত্বেও দৃষ্টি আত্মাৰ ফালে যাব লাগে। শৰীৰ ফালে দৃষ্টি একেবাৰে যাব নালাগে। এই ক্ষেত্ৰত বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। এয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। অতি উচ্চ পঢ়া। ওজন কৰা তেতিয়া এই পঢ়াৰ ফালে ভৰ বহুত হৈ যাব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) জ্ঞান ৰল্লেৰে নিজৰ আঁচল ভৰপূৰ কৰি আকৌ দানো কৰিব লাগে। যিয়ে দান কৰে তেওঁলোক সকলোৰে প্ৰিয় হয়, তেওঁলোক অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকে।

(2) প্ৰাণদান দিওঁতা পিতাক বহুত স্নেহেৰে স্মৰণ কৰি সকলোকে শান্তিৰ দান দিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই জ্ঞানৰ সাগৰ হ'ব লাগে।

বৰদান: উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতা শুভ আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মধাৰী হোৱা যেনেকৈ ৰাইট হেণ্ডৰ (সোঁহাতৰ) দ্বাৰা সদায় শুভ আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰে তেনেকৈ তোমালোক ৰাইট হেণ্ড স্বৰূপ সন্তানসকল সদায় শুভ আৰু শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মধাৰী হোৱা, তোমালোকৰ প্ৰতিটো কৰ্মই উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰোৱা উচিত কিয়নো কৰ্মইহে সংকল্প বা বাণীক প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণৰ ৰূপত স্পষ্ট কৰে। কৰ্মক সকলোৱে দেখা পায়, কৰ্মৰ দ্বাৰা অনুভৱ কৰিব পাৰে সেইবাবে আত্মিক দৃষ্টিৰ দ্বাৰাই হওক, নতুবা নিজৰ আনন্দিত, আত্মিকতাৰ চেহেৰাৰ দ্বাৰা পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰা – এয়াও কৰ্মই হয়।

স্লোগান: আত্মিকতাৰ অৰ্থ হ'ল – নয়নত পবিত্ৰতাৰ জিলিকনি আৰু মুখত পবিত্ৰতাৰ মিচিকিয়া হাঁহি বিৰিঙি থাকক।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

সূচনা:- সকলো ব্ৰহ্মাৰ সন্তানে 1 জানুৱাৰীৰ পৰা 31 জানুৱাৰী 2020 লৈকে বিশেষ অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবলৈ এই পইন্ট নোট কৰি ৰাখা তথা গোটেই দিনটো ইয়াৰ ওপৰত মনন চিন্তন কৰি অনুভৱী মূৰ্ত হোৱা আৰু অন্তৰ্মুখী হৈ অব্যক্ত বতনৰ পৰিচ্ৰমা কৰি থাকা।

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

যেনেকৈ সাক্ষাৎ পিতা ব্ৰহ্মাই অন্য সকলো দায়িত্ব থকাৰ পাছতো আকাৰী আৰু নিৰাকাৰী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাইছিল, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও সাক্ষাৎ ৰূপত থাকি ফৰিস্তা স্বৰূপৰ অনুভৱ কৰা আৰু কৰোৱা। যিয়েই সম্পৰ্কলৈ আহে তেওঁলোকক ঈশ্বৰীয় স্নেহ, শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞান আৰু শ্ৰেষ্ঠ চৰিত্ৰৰ সাক্ষাৎকাৰতো হয়েই কিন্তু এতিয়া অব্যক্ত স্থিতিৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা।